

HET HUISJE BIJ DE ZEE

*Dit is voor mijn familie in Long Melford
Neven en nichten, Beth en Ruth
En ter nagedachtenis aan tante Irene*

Deel één

Iets kwaadaardigs komt deze kant op.

- William Shakespeare

Hoofdstuk één

Norfolk, Engeland

Mijn naam is Harper. Ik schrijf romantische verhalen. Nu probeer ik mijn eigen liefdesverhaal te schrijven.

Te cliché?

Harper Reed drukte de backspace-toets in en verwijderde de openingszin van haar online datingprofiel. Ze nam een flinke slok wijn terwijl ze opnieuw nadacht over wat ze moest schrijven. Megans woorden galmden door haar hoofd: *Wees eerlijk. Kleed het iets mooier aan, maar blijf wel jezelf.*

Haar beste vriendin had haar man een paar jaar geleden online ontmoet, dus voorzag ze Harper van een hoop advies. Harper wist dat Megan gelijk had, maar toch voelde ze zich onzeker. Woorden vormden haar dagelijks werk – ze schreef twee romans per jaar. Waarom was het dan zo verdomd moeilijk om een online datingprofiel te maken?

Misschien omdat ze al haar moed bij elkaar had moeten rapen om zich überhaupt aan te melden.

Dit was onbekend terrein. Natuurlijk had ze vroeger wel gedatet, maar dat leek een eeuwigheid geleden. In de afgelopen tien jaar was er veel veranderd. Deze online manier van mensen ontmoeten was haar compleet vreemd. Ze had haar man, Charlie, ontmoet op een barbecue van een gemeenschappelijke vriend. Nu leken het internet en sociale media de belangrijkste manieren te zijn waarop mensen elkaar ontmoetten.

De wijn ging te vlot naar binnen en schuldgevoelens staken de kop op

toen ze naar de fles reikte om haar glas bij te vullen. Zelfs bij het aanmaken van een profiel had ze de steun van alcohol nodig gehad. Hoe zou ze ooit haar zenuwen in bedwang kunnen houden als ze daadwerkelijk op een date zou gaan?

Een jaar geleden zou ze dit niet eens overwogen hebben, maar tijden waren veranderd. Megan had gelijk. Er was weer een jaar verstreken, en Harper leefde dag in, dag uit in dit grote huis, moederziel alleen. Het was haar toevluchtsoord geweest, maar ook haar gevangenis. Ze moest haar leven weer oppakken, weer echt beginnen te leven.

De eerste stap had ze al gezet: ze had een hond genomen. Bailey, een schattige zwarte cockerspaniël die na de dood van zijn hoogbejaarde baasje in het asiel was beland waar ze vroeger vrijwilligerswerk deed.

Ze had meteen een connectie met hem gevoeld toen ze elkaar ontmoetten, misschien wel omdat hij ook alleen achtergebleven was. Alsof ze elkaar hadden gekozen. Pas toen hij met haar mee naar huis ging, realiseerde Harper zich hoe stil en leeg het huis was geworden, en hoezeer ze hem daar nodig had.

De verantwoordelijkheid om voor een ander wezen te zorgen, zorgde er ook voor dat ze elke dag naar buiten ging, waar ze de frisse lucht op haar gezicht kon voelen en andere mensen kon zien. Het was zo makkelijk geweest om binnen te blijven, zichzelf af te schermen van de rest van de wereld. Het hielp ook niet dat ze vanuit huis werkte. Voor Bailey had ze geen reden gehad om naar buiten te gaan, en hoe langer ze binnenbleef, hoe groter de drempel leek te worden.

Ze had Bailey nog niet lang – hij was pas zes weken bij haar – maar hij gaf haar al een reden om elke ochtend op te staan. Hoewel haar maag zich in het begin samentrok van de spanning wanneer ze samen naar buiten gingen, groeide haar zelfvertrouwen gestaag. Ze voelde zich niet langer opgelaten wanneer ze iemand naar haar toe zag komen die misschien met haar een praatje wilde maken.

Van praten met vreemden die haar hond wilden aaien naar online daten leek een grote stap, maar Harper wist dat ze de sprong moest wagen. Zij en Charlie hadden altijd gedroomd van een gezin, daarom hadden

ze Londen verruild voor Norfolk en er dit grote huis gekocht. Ondanks alles wat er was gebeurd, wilde ze die droom nog steeds waarmaken. Hoewel ze iedereen had weggeduwd, realiseerde ze zich dat ze niet alleen wilde blijven. Ze wilde weer verliefd worden, net zoals ze het geluid van kinderlachjes door het huis wilde horen galmen. Ze wilde – nee, ze had een tweede kans nodig.

De datingsite waar ze zich aanmeldde, heette IntoYou. Het was een van de meer gerenommeerde betalende platformen, met als doel mensen te matchen die echt op zoek waren naar de juiste persoon. Hier had Megan Tom ontmoet en ze had het van harte aanbevolen.

Besluitend dat ze later terug zou komen op haar openingszin, als haar nog iets beters te binnen schoot, ging Harper over naar het volgende gedeelte.

Welke eigenschappen zoek je?

Nog zo'n beladen vraag. Wist ze eigenlijk wel wat ze zocht?

Ze typte terwijl ze over het antwoord nadacht.

Vriendelijkheid. Eerlijkheid. Respect.

Iemand die weet dat lachen en gevoel voor humor belangrijk zijn.

Dat was precies wat zij en Charlie in het begin hadden gehad. Elkaar uit een slechte bui plagen, dezelfde dingen grappig vinden. Ze had altijd een kick gekregen van het feit dat wanneer haar man lachte, zij degene was die de glimlach op zijn gezicht had getoverd. Ze had gedacht dat ze dat tot het einde toe nog steeds hadden, maar als ze er nu op terugkeek, zag ze dat de humor geleidelijk uit hun leven was verdwenen.

Wat vriendelijkheid, eerlijkheid en respect betreft: die stonden met stip bovenaan haar lijstje. Omdat ze wist hoe het voelde om ze te hebben in een relatie – en hoe het voelde om ze te verliezen – kon ze het belang ervan des te beter waarderen.

Verse twijfels sloegen toe. Kon ze dit echt doen?

Ze schilderde een zelfverzekerd plaatje van zichzelf, een rookgordijn waardoor geen enkele potentiële partner heen zou kijken. Zij zouden niet beseffen dat ze in werkelijkheid een wrak was. Dat ze, tot voor kort, al moeite had gehad om überhaupt het huis te verlaten.

Ze negeerde de samentrekkende bal van paniek in haar maag en ging naar het volgende gedeelte.

Locatie, seksuele geaardheid, leeftijd en of je kinderen hebt. Die vragen waren makkelijk en ze vinkte de juiste vakjes aan.

De vraag over haar burgerlijke staat bracht haar uit balans.

Weduwe was een optie, maar ze aarzelde om het aan te vinken. Wat als het mannen afschrikte?

Harper was zevenendertig en had haar man al begraven. Een ongemakkelijk gespreksonderwerp vanaf het begin, vooral gezien de omstandigheden. Ze wilde wanhopig graag een nieuwe start en zou liever niets van wat er was gebeurd bespreken, tenzij ze zich op haar gemak voelde bij iemand. Zelfs dan zou het moeilijk zijn.

Ze besloot het vakje niet aan te vinken en koos in plaats daarvan voor single.

Het was niet echt een leugen. Ze was alleen.

De vraag 'wil je kinderen?' liet haar opnieuw aarzelen. Zou haar enthousiasme afschrikkend werken?

Weg met voorzichtigheid. Ze wilde geen tijd verspillen aan mannen die niet op dezelfde golflengte zaten. Ze vinkte het ja-vakje aan. Als ze om eerlijkheid vroeg, moest ze zelf ook eerlijk zijn.

Ze keerde terug naar haar openingszin en nam een grote slok wijn, zich pijnlijk bewust van het feit dat dit haar etalage was. Haar enige kans om zichzelf te verkopen, en ze had slechts vierhonderd woorden om dat te doen.

God, wat klonk dat vreselijk. Ze leek wel een artikel dat te koop stond.

Maar het was wel de waarheid. Online daten was, in feite, een vleesmarkt. Hoe mooi je het ook probeerde te verpakken, uiteindelijk was iedereen op zoek naar hetzelfde.

Ze probeerde iets gevats te bedenken, zich ervan bewust dat mensen van grappig hielden. Hoewel ze de afgelopen twee jaar niet veel humor in haar leven had gehad, was ze ooit het meisje geweest dat mensen aan het lachen kon maken.

Maar nu niet meer. In plaats daarvan stelde ze zich het pittige hoofdpersonage voor uit haar bestseller *Not Another Love Story*. Natalie Jones was vastberaden, gepassioneerd en ze bezat een droog gevoel voor humor vol zelfspot. Ze was zoals Harper was geweest voordat ze haar zelfvertrouwen verloor. Kon ze haar oproepen?

Wat zou Natalie op haar online datingprofiel schrijven?

Het was een grote opgave. *Not Another Love Story* was bijna een jaar voordat haar wereld instortte gepubliceerd, en hoewel Harper haar best had gedaan om het personage opnieuw uit te vinden, wist ze dat haar recente werk die *magical touch* miste. Ze had op de automatische piloot gewerkt en ze vermoedde dat haar agent dat ook wist. De verkoopcijfers van haar recentste boeken waren niet geweldig en haar royalty's dekten de rekeningen niet meer. Zonder Charlies testament en zijn levensverzekering zou ze financieel in de problemen zijn gekomen.

Voor zichzelf zorgen was nu een kwestie van trots. Ze was ooit een fulltimeschrijver geweest, die haar eigen boontjes dopte, en ze moest daar weer naar terug. Als ze zichzelf uit deze dip kon trekken en weer kon beginnen met leven, hoopte ze haar *mojo* terug te vinden.

Maar daarvoor moest ze eerst die verdomde intro schrijven.

Ze fronste naar het scherm van de MacBook voordat ze het opnieuw probeerde.

Schrijver, dromer, *dog mum*. Slechte kok – serieus, ik laat pasta aanbranden. Ik hou van mensen kijken, de zon op mijn gezicht voelen, de koude kant van het kussen en oranje Smarties. Favoriete eten: Mexicaans. Laatste film waarbij ik huilde: *Marley & Me*. Guilty pleasure nummer: 'Footloose'. Wat is dat van jou?

Dat was beter. Ze kon er altijd later nog aan sleutelen.

Nu was het tijd om haar foto te uploaden.

Het idee bezorgde haar een knoop in de maag, maar Megan had haar verzekerd dat niemand haar zou berichten zonder een foto. En eerlijk gezegd, moest Harper toegeven, klonk dat best logisch. Zelf zou ze ook geen gesprek aanknopen met iemand voor een mogelijke romance zonder te weten hoe diegene eruitzag.

Megan had al een foto voor haar uitgekozen. Een foto die ze ongeveer een jaar geleden had gemaakt toen ze een weekend op bezoek was geweest. Het was een van de zeldzame foto's waarop Harper glimlachte en ze oprecht gelukkig leek.

Toch twijfelde ze, moest ze iets anders kiezen? Misschien iets recenter?

Niet dat ze een recentere had. Een andere foto zou betekenen dat ze een selfie moest maken. Dapper pakte ze haar telefoon en klikte op de frontcamera. Het gezicht dat terug staarde was ziekelijk bleek, de donkere kringen onder haar ogen werden geaccentueerd, en haar blonde haar hing futloos om haar gezicht. Huiverend ging ze terug naar het startscherm, zich bedenkend. Haar haar *stylen* en een beetje make-up opdoen zou misschien een verschil maken, maar ze had er geen zin in. Het zou Megans foto worden.

Harper uploadde de foto vanuit de e-mail die haar vriendin haar had gestuurd en las toen de antwoorden op het datingformulier opnieuw door. Ze voelde vlinders in haar buik van de zenuwen terwijl de cursor boven de knop 'aanmaken' op het scherm zweefde.

Zodra ze erop klikte, zou haar profiel online staan. Beschikbaar voor iedereen om te bekijken. Zou ze dit echt doen?

Ze haalde diep adem en rolde haar schouders naar achteren om de spanning eruit te proberen te halen.

Ze moest wel. Als ze de toekomst wilde die ze verlangde, moest ze weer beginnen met leven.

Wees dapper.

Toen ze op de knop drukte en zich aansloot bij de duizenden andere leden die op zoek waren naar liefde, herinnerde ze zichzelf eraan dat het

maar een app was en dat ze de controle had. Niemand kon haar een bericht sturen zonder dat zij diens profiel een hartje gegeven had. Het zou allemaal goed komen.

Wat was tenslotte het ergste wat kon gebeuren?